

Palsgaard Sommerspil

90

Musik: Franz Lehár

DEN GLADE ENKE

Bearbejdet for Palsgaard Sommerspil
af
Heikki Sarkkinen

HYDRO OLIE DEPOT

V/ Frede Brundt
Pærgårdsvej 11
Sønderby
8700 Horsens

**TELEFON
75 68 33 55**

Velkommen til Palsgaard

Der sker stadig forandringer på og ved scenen af Sommerspillet. Takket være den store succes sidste år har vi fået anskaffet så mange nye stole, at vi kan have tilskuerpladsen dækket af gode armstole og sige farvel til de gamle træbænke. Altså kan de første 1000 tilskuerne være sikre på en siddeplads, reserveret i forvejen.

Det er vores 18de sæson, og vi har igen Heikki Saarkinen som instruktør. Hele opsætningen har krævet masser af arbejde gennem lang tid, større scenegulv, utrolig mange dragter er blevet syet, både af damer og herrer, og med utrolig arbejdsglæde og samhørighed.

En særlig glæde fik vi i begyndelsen af juni, da en af de faste stamgæster, civilingeniør Frederik Grundahl, ved en lille sammenkomst på scenen overrakte os et meget smukt maleri, han havde lavet af partiet ud over scenen. Det skal ophænges i den gamle stald, som anvendes som sminkerum.

Når kapelmester Bent Clausen slår an til ouverturen til "Den Glade Enke", håber vi, at De vil nyde de kendte toner og få igen en god oplevelse med Palsgaard Sommerspil.

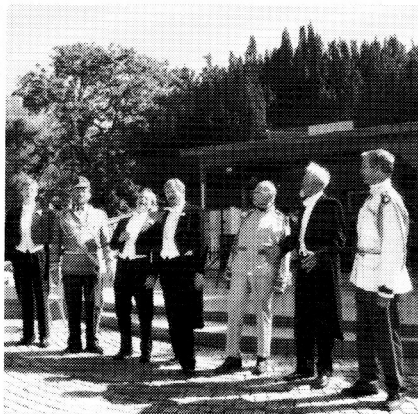
Velkommen og rigtig god fornøjelse

Gudrun Schou

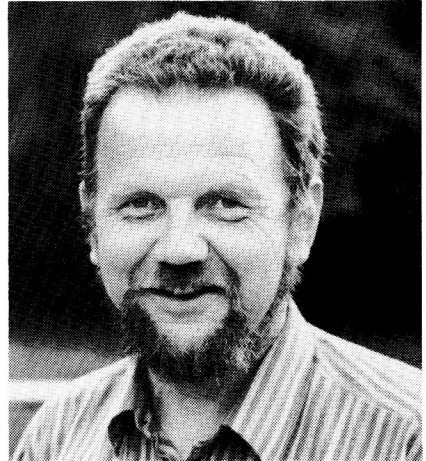
Iscenesættelse

Suffli	Ellen Andersen
Kostumer	Inge Lerbech, Robert Høy, Tove Skjærrig m.fl.
Scenografi	Svend Pedersen
Lyd	Henrik Mosegaard
Lys	Bjarne Haar Madsen, Aksel Zeeberg, Kalle Langschwager
Teknisk koordinator	Gert Bach Jensen
Scenekoordinator	Jørgen Jensen, Finn Overgaard Jensen
Musikals ledelse og arrangement	Bent Clausen
Korledelse	Agnete Bjerg
Koreografi	Hanne Tønnesen
Hanna Glawaris kjoler	Hanne Wulff, Kirsten Flensborg
Instruktion	Heikki Sarkkinen
Produktion	Palsgaard Sommerspil

Velkommen til sommerspil 1990

I disse augustdage er det netop tyve år siden, at nogle mennesker fra Glud Koncert- og Dilettantforening fik den ide, at det måske kunne lade sig gøre at spille friluftsteater her i parken. I årene, der er gået siden da, har det vist sig, at det kunne det. Og i dag skal 61 amatørskuespillere bevise det som aldrig før. En så krævende forestilling som den uddødelige "enke" er det ikke hverdagskost at se opført af mennesker, der har teatervirksomhed blot som hobby. Men med netop disse aktører i kartoteket var det ikke nogen foruroligende tanke, at lade Hanna Glawari opsøge sine ægte-skabskandidater her på Gudrun Schou's friluftsscene - det er forresten den fru Schou, der udbrød "Det er jo mig", da jeg i vinter løftede sløret for titlen på mit forslag til valg af forestilling. Og hvilken replik - den er så rammende, at den vil blive husket i amatørteaterkredse i tiden fremover. For vi, der har haft fornøjelsen af fruens bekendtskab, siden det hele begyndte, må medgive, at amatørteatret hér har een af sine mest aktive og inspirerende mæcener, der sammen med sin mand, Herbert Schou - in memoriam - har ydet vores fritidsbeskæftigelse plads, tid og al mulig anden

støtte. Vi siger tak for tilliden og hjælpen. Og De, kære publikum, tak også til Dem for Deres støtte - må jeg på vegne af hele ensemblet byde Dem hjertelig velkommen og god fornøjelse med *Den Glade Enke* hos den glade enke...

Heikki Sarkkinen

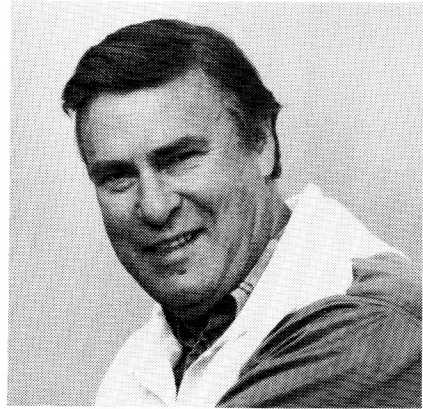
I tilfælde af regnvejrr spiller vi dagen før!!

- En dejlig musikerbrok, som Arne, orkestrets klarinettist og uforlignelige spasmager, er far til.

Regnvejrr og kølige aftener, som omgående bringer vore akustiske instrumenter ud af stemning, en drilsk kastevind, som lige midt i den skønne "Vilja-sang" bladrer noderne rundt for violinisterne, der sidder i skudlinien, en løsgående mikrofon, der med et pænt **bløp** lander et helt forkert sted, periodisk manglende medhør, så solisterne, set fra vores side, minder om stumfilmsstjerner, og vi må dyrke mundaflæsning - på afstand! Det var et glimt af en Palsgaards-musikers fortrædeligheder. Men ak, der var gået meget forud:

En aften i januar ringer telefonen, og sløret løftes for, hvilket stykke man har besluttet sig til at opføre. Så kommer den første prøve, hvor man sidder med et digert værk, kaldet klaverpartitur, på flyglet, helt uoverskueligt. En prøve, hvor vi alle føler hinanden lidt på tænderne, og hvor der skal tages hensyn til både sceniske og sanglige kvalifikationer, som jo gerne skal gå op i en højere enhed.

Man noterer som en gal: *Her laver vi et stop - - og fortsætter fra takt 380 - -* "nej den kan jeg altså ikke synge der, den står for højt (næsten aldrig for lavt!) o.s.v. Efter denne prøve - eller prøvelse, som det nok er for alle - er man så blevet lidt klogere, bare lidt. Så kan man gå i gang med at håndskrive alle orkesterstemmerne, i titusindvis af små, håndtegnede noder, pausetegn, taktstreger, der for de indviede gerne skulle resultere i de rigtige lyde og harmonier på de rigtige ste-

der. Originalnoderne, (som det koster en formue at leje,) er komplet ubrugelige for os, da de er baseret på et ensemble med 20-30 musikere - og vi er 7.

Mange, mange prøver med solister, kor, koreograf, såkaldte sommerprøver i parken, hvor man enten tropper op iført Helly-Hansen-termodrags eller redder sig en dobbeltsidet lungebetændelse! En skønne dag mødes så hele orkestret til intern prøve. Man er spændt på, om nu alle de små noder, man har sat sammen inde i sit hoved og nedfældet på nodepapiret, nu også lyder, som man har regnet med.

De sidste hektiske prøver inden premieren, kostumer, kulisser, lyd - måske lys - og så er miraklet sket igen: En god forestilling er født til glæde for aktører og ikke mindst for publikum.

Tak til alle på scenen og de mere anonyme, som virker begved med regi, lys og lyd. Glemt er alt bøvlet - - indtil januar 1991.

Pøj-pøj

Bent Clausen

Medvirkende

Mirko Zeta, baron, pontevedrinsk ambassadør	Robert Høy
Valencienne, hans meget unge hustru	Birgitte Bie
Danilo Danilowitsch, greve, legationssekretær	Svend Pedersen
Hanna Glawari	Susanne Bie
Camille de Rosillon	Tom Grundahl
Vicomte Cascada	Frank Schou
Raoul de St. Brioche	Peter Schmidt
Kromow, legationsråd	Per Brask Dam
Olga, hans hustru	Anne Lise Kirkegaard
Bogdanowitsch, oberst, militærattache	Niels Bjørke
Sylviane, hans hustru	Jette Lyse
Pritschitsch, konsul	Bruno Hansen
Praskovia, hans hustru	Karin Misser
Njegus, en franskmand i ambassadens tjeneste	Henrik Hansen
Hubertus, ambassadetelegrafist	Niels Rasmussen
Grisetter	Kirsten Bjørke, Luna Holm, Annelie Kanst, Helle Røndbjerg, Anne Grethe Schou og Bente Vilholt
Øvrige medvirkende	Palsgaardkoret

Det naturlige mødested udenfor byen

Mad til enhver lejlighed
i hyggelige lokaler

SNAPTUN FÆRGEGAARD

HOTEL, RESTAURATION, FERIE- OG KURSUSCENTER

75 68 35 11

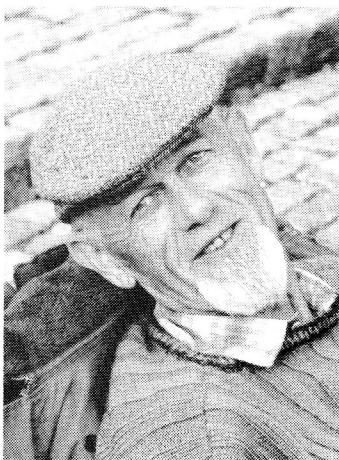

Et tilbageblik

"Som når i maj en rose i solen springer ud", synger Camille de Rosillon i "Den glade enke". Denne linie er et godt udtryk for det, der skete hin forårsdag i 1972, da "En skærsommernatsdrøm" foldede sig ud på det græsklædte plateau foran det lille "græske" tempel i parken i Palsgaard. Siden da har rosen blomstret hver sommer, idet den dog er

plantet om fire gange, inden den har fundet sit blivende sted ved Smededammen på fru Schou's friluftscene.

Lader man de svundne somre glide forbi i erindringen, fornemmer man rosens duft og frave i form af liflig musik og medrivende sang. Soli, duetter og kor fra sangspil, operetter og musicals, som alle

har kunnet nikke genkendende til og vugge med på i omgivelser, der har givet rosen en særlig glød.

Ihærdige arbejdere og nænsomme gartnere omgivet af kåde børn formåede at fremelske en garnering om rosen i fest og farver, lys og lyd. Ja arbejdet blev efterhånden så omfattende, at det måtte udspecificeres i flere arbejdsområder.

Takket være alt dette er rosen vokset og har udviklet sig, er blevet fyldig og langstilket, ja så lang at den er lige ved at strejfe ambitionsloftet.

Per Dam

Alle dem har vi spillet:

1972 En Skærsommernats Drøm
1974 En søndag på Amager
1975 Eventyr på fodrejsen
1976 Molboerne
1977 Champagnegaloppen
1978 En Spurv i Tranedans
1979 Landmandsliv
1980 Sommer i Tyrol
1981 Oklahoma

1982 Forår i Heidelberg
1983 Frøken Nitouche
1984 Tre små Piger
1985 Jomfruburet
1986 Czardasfyrstinden
1987 Fuglekrammeren
1988 Sommer i Tyrol
1989 Annie get Your Gun

Lehár var manden

Handlingen stammer far franskmænden Meilhacs lystspil *Attachéen*, som forfatterne Victor Leon og Leo Stein i 1905 omarbejdede til operette-libretto. Operetten skulle opføres på "Theater an der Wien", og komponisten Richard Heuberger, som havde vundet sig et navn med operetten *Operaballet*, fik til opgave at skrive musikken. Men da Heuberger var blevet færdig med en stor del af musikken, blev forfatterne klar over, at den manglede den rette Balkanstemning.

Tre år i forvejen havde Leon skrevet librettoen til Franz Lehárs operette *Der Rastelbinder*, hvor Lehár efter forfatterens mening havde taget den sydslaviske tone på kornet. Nu mente han, at Lehár var manden også for *Balkanoperetten*. Lehár læste manuskriptet igennem samme nat og blev levende interesseret. Næste morgen opsøgte han Leon og bad om at få opgaven, og samme aften havde han allerede en af operettens kupletter færdig. Lehár trådte nu i Heubergers sted som kontrahent.

Men nu mødte komponisten modstand hos teatrets to direktører, Wallner og Karczag. - Lehár fortæller selv:

"Den måde, mit arbejde blev modtaget på, var absolut ikke opmuntrende. Wallner og Karczag havde ikke hørt mere end de første takter, før de for forskrækket op. "Det er ikke musik!" råbte de ophidsset og holdt sig for ørene . . . Jeg stod som på gløder. Havde de virkelig ret, disse gamle praktikere? Var jeg bare en dilettant?"

Det gik så vidt, at teaterdirektionen ville stryge operetten af spilleplanen. Men Victor Leon lod ikke uden videre sit arbejde skubbe til side.

Også teatrets skuespillere gik ind for Lehár. Skuespillerne erklærede sig endog villige til at prøve udenfor den sædvanlige arbejdstid. Dagen før generalprøven kom de sammen efter teatertid og prøvede til klokken halv tre næste morgen. Lehár fik da sin eneste prøve med orkestret, og ved middagstid fandt generalprøven sted. Som følge af direktørernes holdning havde Victor Leon selv måttet skaffe de nødvendige dekorationer og kostumer. Generalprøven lovede ikke godt, men grunden var vel, at skuespillerne var trætte efter nattens prøver.

Premièren løb af stabelen den 30. december 1905, og operetten blev modtaget med stormende begejstring. Lehár og skuespillerne blev fremkaldt utallige gange.

Kort tid efter lod Arthur Nikisch *Den glade Enke* opføre på Leipziger Stadttheater. I London kom den frem i 1907 og opnåede 728 opførelser. Samme år gik den 242 gange i New York, og i Buenos Aires blev den spillet på fem teatre samtidig og på fem forskellige sprog. København nåede den 1906, hvor den med *Gerda Krum-Junker* som "enken" blev en umådelig succes. De grændende skjald Holger Drachmann overværede premièren og kastede i begejstring sin røde fez op på scenen.

Så det gør vi

Pontevedro er et lille fyrstedømme "et sted" på Balkanhalvøen. Landet har store økonomiske vanskeligheder, men sådanne petitesser afholder ikke fyrsten fra at opretholde en pontevedrinsk repræsentation i udlandet af storslåede dimensioner. - Ikke mindst i Paris, hvor man har indtryk af, at pontevedrinernes politiske betydning og anseelse har nøje sammenhæng med deres evne til at skabe stemning og fest i de højere diplomatiske kredse i almindelighed og i det mere løsslupne parisiske natteliv i særdeleshed.

I sommertiden har man forlagt ambassadørens residens til et mindre, men særdeles mondænt landsted uden for byen, hvor omgivelserne er ideelle for ponte-

vedrinernes særlige kunst - at henrykke pariserne med deres "fædrelandske" fester. Her er det hele: det smukke palæ med dets have, hvor orkestret i musiktribunen spiller op til udendørs bal, og ikke mindst den lille pavillon, der skal vise sig af skæbnesvanger betydning. Gesandtskabets park kender vi: søen, de mørke fyrretræer, stalden i baggrunden, hvor gæsternes heste opstaldes, osv.

Kun nabolagets børn antyder, at der også findes almindelige mennesker her. De kender til gengæld hele historien, de har ofte nok set, hvordan de voksne tår sig, og de kunne i og for sig have fortalt os det hele. Så det gør de

Agnete Bjerg

Sangnumre

1. akt:

- 1** **Åbning**
Zeta, Cascada og ensemblet
- 2** **Duet**
Valencienne og Camille
- 3** **Hanna Glawari's entre**
Hanna og ensemblets herrer
- 4** **Så til Maxim vi går**
Danilo
- 5** **1. finale**
Solister og ensemblet

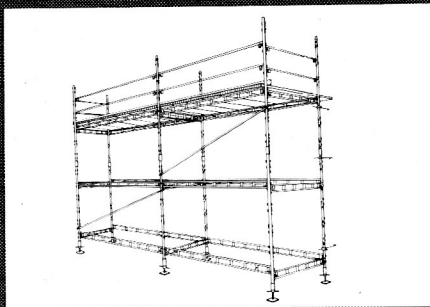
2. akt:

- 1** **Vilja**
Hanna og ensemblet
- 2** **Dumme hr. husar**
Hanna og Danilo
- 3** **Kvinder**
Danilo, Zeta, Camille, Pritschitsch, Kromov, Bogdanowitsch, St. Brioche og Cascada
- 4** **Melodrama**
Hanna og Danilo
- 5** **Den lille pavillon**
Valencienne og Camille
- 6** **2. finale**
Solister og ensemblet
- 7** **Grisettemarch**
Valencienne og Grisetterne
- 8** **Enkevalsen**
Hanna og Danilo
- 9** **Slutsang**
Solister og ensemblet

HN murerstillads

- økonomi
- fleksibilitet
- sikkerhed

Murerstilladser bygges som regel i etaper på 1 m eller 1,5 m. Største afstand mellem dæk 2,0 m og max. faglængde 3,0 m.

Højest tilladte belastning
450 kg/m²

HEIDE NIELSEN A/S

Godsbanegade 2 · 8700 Horsens Tlf. 75 62 48 11
Høje Tåstrupvej 42 · 2630 Tåstrup Tlf. 42 99 26 11

murerstilladser - kørestilladser - facadestilladser - rør- og koblingssystemer - telte - haller, såvel mobile som stationære for entreprenører, bygge- og anlægsvirksomheder, erhverv og industri.